

Αθήνα 22. ΜΑΙ. 1987

Αριθ. Πρωτ. 4

Προς

το Υπουργείο Δικαιοσύνης
(Διεύθυνση Προς. Γραμ. Δικ/ρίων-Τμήμα Πολ.
και Ποιν. Δικ/ρίων και Εισαγγελιών)

Εντάξει

Έχομε την τιμή να σας γνωρίσομε ότι στο ερώτημα που διατυπώνετε με το συνημμένο υπ' αριθ. 121769/30.12.1986 έγγραφό σας η γνώμη μας είναι η ακόλουθη:

1. Στα άρθρα 106 επ. του Ν.Δ/τος 1025/171 ρυθμίζεται η μονομελής πειθαρχική δικαιοδοσία για τους δικαστικούς υπαλλήλους και ορίζεται ότι οι Προϊστάμενοι των Δικαστηρίων και οι Εισαγγελείς ασκούν πειθαρχική δικαιοδοσία και μπορούν να επιβάλουν ωρισμένες πειθαρχικές ποινές στους υπαλλήλους της γραμματείας των υπηρεσιών που προϊστανται. Στη συνέχεια ορίζεται στο άρθρο 107 παρ.1 του ως άνω Ν.Δ/τος 1025/1971 ότι ο μεν δικαστικός υπάλληλος μπορεί να σκήσει έφεση μόνο κατά εκείνων από τις άνω πειθαρχικές αποφάσεις που είναι εκκλητές, ο δε Εισαγγελέας του κατά βαθμό ανώτερου δικαστηρίου μπορεί να επικαλέσει κάθε πειθαρχική απόφαση, ενώ στο άρθρο 107 παρ.2 του Ν.Δ/τος 1025/1971 ορίζεται ότι "Ο Υπουργός της Δικαιοσύνης δύναται να επικαλέση πάσαν πειθαρχικήν απόφασιν κατά παντός δικαστικού υπαλλήλου". Τέλος στο άρθρο 107 παρ.4 του Ν.Δ/τος 1025/1971 ορίζεται ότι "Ως προς την κατά τα άνω ασκουμένην έφεσιν ισχύουν αναλόγως αι διατάξεις των άρθρων 134, 136 και 137 του παρόντος".

2. Στα ως άνω άρθρα 134, 136 και 137 του Ν.Δ/τος

1025/1971 ορίζεται, μεταξύ άλλων και ο τρόπος με τον οποίο ασκείται η έφεση κατά των αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων που δικάζουν σε πρώτο βαθμό. Ειδικότερα στο άρθρο 134 παρ.2 του Ν.Δ/τος 1025/1971 ορίζεται ότι η έφεση κατ'αποφάσεων των ως άνω πειθαρχικών συμβουλίων ασκείται από το δικαστικό υπάλληλο που τιμωρήθηκε α) με κατάθεση του δικόγραφου της εφέσεως ενώπιον του αρμόδιου γραμματέα, συντασσομένης σχετικής εκθέσεως που καταχωρίζεται στο τηρούμενο ειδικό βιβλίο εφέσεων β) "δια καταθέσεως της εφέσεως ενώπιον του γραμματέως του δικαστηρίου παρ'ώ υπηρετεί ο ασκών την έφεσιν, συντασσομένης σχετικής εκθέσεως, ήτις μετά της εφέσεως πέμπεται αμελλητί εις τον γραμματέα του εις δεύτερον βαθμόν δικάζοντος συμβουλίου" γ) "τηλεγραφικώς, ότε αύτη θεωρείται ασηθεύσα από της χρονολογίας της καταθέσεως του τηλεγραφήματος εις το τηλεγραφείον".

3. Το ερώτημα που διατυπώνεται με το ως άνω υπ' αριθ. 121769/30.12.1986 έγγραφό σας, είναι αν ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, προκειμένου να ασκήσει νομότυπα και παραδεικτά την κατ' άρθρο 107 παρ.2 του Ν.Δ/τος 1025/1971 έφεση κατά πειθαρχικής αποφάσεως της Μονομελούς πειθαρχικής δικαιοδοσίας (πρβλ. παραπάνω στον αριθμό 1), είναι υποχρεωμένος να ασκήσει την έφεση κατ' ένα από τους άνω (στον αριθμό 2) οριζόμενους τρόπους που ορίζονται στο άρθρο 134 παρ.2 του Ν.Δ/τος 1025/1971, ενόψει μάλιστα του ότι στις διατάξεις αυτές δεγ αναφέρεται ειδικώς και ρητώς για τον Υπουργό της Δικαιοσύνης ο τρόπος της εκ μέρους του ασκήσεως της εφέσεως. Το ζήτημα ανέκυψε, όπως φαίνεται, μετά από την υπ' αριθ. 2/19.11.1986 απόφαση του Τριμελούς Πειθαρχικού Συμβουλίου (για τους δικαστικούς υπαλλήλους) του Εφετείου Παυπλίου, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη έφεση του Υπουρ-

γού της Δικαιοσύνης, με την αιτιολογία ότι η έφεση είχε ασκηθεί με έγγραφο του Υπουργού της Δικαιοσύνης και όχι κατά ένα από τους ως άνω (στον αριθμό 2) τρόπους που ορίζονται στο άρθρο 134 παρ. 2 του Ν. Δ/τος 1025/1971.

4. Η γνώμη ~~μου~~ είναι ότι την ως άνω έφεση ο Υπουργός της Δικαιοσύνης μπορεί να ασκήσει νομότυπα και παραδεικτά με έγγραφο του προς τον αρμόδιο Γραμματέα του οικείου Πειθαρχικού Συμβουλίου. Τη γνώμη μου αυτή στηρίζω στις ακόλουθες σκέψεις:

α) Στο άρθρο 134 παρ. 2 του Ν. Δ/τος 1025/1971 προβλέπεται ο τρόπος ασκήσεως της εφέσεως εκ μέρους του δικαστικού υπαλλήλου που τιμωρήθηκε, δεν προβλέπεται όμως ειδικώς και ρητώς ο τρόπος ασκήσεως της εφέσεως εκ μέρους του Υπουργού της Δικαιοσύνης. Συνεπώς μόνο με κατ' αναλογία ερμηνεία και εφαρμογή μπορούν να ισχύσουν και για τον Υπουργό της Δικαιοσύνης οι τρόποι ασκήσεως της εφέσεως που προβλέπονται στο άρθρο 134 παρ. 2 Ν. Δ/τος 1025/1971, (δηλαδή με κατάθεση δικόγραφου ενώπιον του γραμματέα του εκδόντος την εκκαλούμενη απόφαση πειθαρχικού συμβουλίου ή τηλεγραφήματος).

β) Η ως άνω κατ' αναλογία ερμηνεία και εφαρμογή των κατ' άρθρ. 134 παρ. 2 του Ν. Δ/τος 1025/1971 οριζομένων τρόπων ασκήσεως της εφέσεως και για τον Υπουργό της Δικαιοσύνης έχει την έννοια ότι ο Υπουργός της Δικαιοσύνης έχει απλώς τη δυνατότητα να ασκήσει την έφεση κατά ένα (από τους ως άνω) τρόπους που ορίζονται στο άρθρο 134 παρ. 2 του Ν. Δ/τος, χωρίς όμως να αποκλείεται στον Υπουργό της Δικαιοσύνης η δυνατότητα να ασκήσει την έφεση και κατ' άλλο τρόπο, που προκύπτει από την κατ' αναλογία ερμηνεία και εφαρμογή άλλων αντιστοίχων και σχετικών διατάξεων, όπως είναι οι παρακάτω στοίχοι του στοιχείου γ διατάξεις.

με κατ' α-
θέση

γ). Στο άρθρο 57 παρ. 2 εδαφ. α του Ν.Δ/τος 74/1974 "περί πειθαρχικού δικαίου των δικαστικών λειτουργών" ορίζεται ότι ο Υπουργός της Δικαιοσύνης έχει δικαίωμα ασκήσεως εφέσεως κατά καταδικαστικής ή αθωωτικής αποφάσεως πειθαρχικού συμβουλίου, στη δε παρ. 5 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι "η έφεση ασκείται δια καταθέσεως εις τον γραμματέα του εκδόντος την προσβαλλομένην απόφαση συμβουλίου, συντάσσομένης σχετικής εκθέσεως. Ο κατά την παράγραφον 2 έχων δικαίωμα εφέσεως (δηλαδή και ο Υπουργός της Δικαιοσύνης) δύναται να ασκήσει ταύτην και δι' εγγράφου απευθυνομένου προς τον ανωτέρω οριζόμενον γραμματέα". Αφού λοιπόν κατά των αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων για τους δικαστικούς λειτουργούς ο Υπουργός της Δικαιοσύνης μπορεί να ασκήσει με έγγραφό του την έφεση, θα ήταν δικονομικώς παράδοξο να αποκλεισθεί η δυνατότητα αυτή στον Υπουργό της Δικαιοσύνης όταν πρόκειται για έφεση κατ' αποφάσεων πειθαρχικών συμβουλίων για δικαστικούς υπαλλήλους, αφού η αντίθετη άποψη θα κατέληγε στο να είναι υποχρεωμένος ο Υπουργός της Δικαιοσύνης να ασκήσει την έφεση κατ' αποφάσεως του οικείου Πειθαρχικού Συμβουλίου για δικαστικούς υπαλλήλους μόνο κατά ένα από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 134 παρ. 2 του Ν.Δ/τος 1025/1971 τρόπους (με κατάθεση δικόγραφοι στο γραμματέα του εκδόντος την επικαλούμενη απόφαση πειθαρχικού συμβουλίου ή με κατάθεση τηλεγραφήματος). Έτσι όμως ο τρόπος της εκ μέρους του Υπουργού της Δικαιοσύνης ασκήσεως εφέσεως κατ' αποφάσεως Πειθαρχικού Συμβουλίου θα ενεφάνιζε μεγαλύτερες δυσχέρειες όταν επρόκειτο για δικαστικούς υπαλλήλους, ενώ θα ήταν ευχερέστερος (με απλό έγγραφο) όταν επρόκειτο για δικαστικούς λειτουργούς και τούτο χωρίς προφανή νομικό ή νομοθετικό λόγο.

A

δ) Σε όσα εκτεθήκανε παραπάνω θα πρέπει να προστεθεί ότι ανάλογη προς την ως άνω (στον αριθμό 2) ρύθμιση, που οριζόταν από τη διάταξη του άρθρου 134 παρ.2 του Ν.Δ/τος 1025/1971 (για τους δικαστικούς υπαλλήλους), περιεχόταν και στη διάταξη του άρθρου 185 παρ.4 του Ν.Δ/τος 962/1971 (για τους δικαστικούς λειτουργούς), η τελευταία όμως αυτή διάταξη του άρθρου 185 παρ.4 του Ν.Δ/τος 962/1971 (για τους δικαστικούς λειτουργούς) καταργήθηκε με το άρθρο 73 παρ.1 του Ν.Δ/τος 74/1974, με το άρθρο 57 παρ.2 του οποίου ορίσθησαν όσα αναφέρονται παραπάνω υπό στοιχείο γ. Τούτο σημαίνει ότι ενώ ο νομοθέτης του Ν.Δ/τος 1025/1971 (για τους δικαστικούς υπαλλήλους) και του Ν.Δ/τος 962/1971 (για τους δικαστικούς λειτουργούς) δεν είχε προβλέψει ειδικώς και ρητώς με σχετική διάταξη τη δυνατότητα του Υπουργού της Δικαιοσύνης να ασκεί έφεση και με έγγραφό του κατά των οικείων (για δικαστικούς λειτουργούς και για δικαστικούς υπαλλήλους) αποφάσεων των οικείων Πειθαρχικών Συμβουλίων, αντιθέτως ορίσθηκε τούτο ρητώς όσον αφορά τους δικαστικούς λειτουργούς με το άρθρο 57 παρ.2 του Ν.Δ/τος 74/1974 (προβλ. παραπάνω υπό στοιχείο γ), η νομοθετική δε αυτή μεταβολή ενισχύει την ως άνω υπό το στοιχείο γ αναλογική ερμηνεία ως προς τον τρόπο της εκ μέρους του Υπουργού της Δικαιοσύνης ασκήσεως της εφέσεως κατ'αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων για τους δικαστικούς υπαλλήλους, ενόψει μάλιστα του ότι η νομοθετική αυτή μεταβολή απηχεί τις μετά τη μεταπολίτευση του έτους 1974 αντιλήψεις του νομοθέτη, οι οποίες δεν εκφράσθηκαν και για τους δικαστικούς υπαλλήλους, εκ του λόγου προφανώς ότι οι σχετικές διατάξεις του Ν.Δ/τος 1025/1971 (για τους δικαστικούς υπαλλήλους) δεν τροποποιήθηκαν για να συμπολιτεύονται κατά τούτο με τις ως άνω διατάξεις του Ν.Δ/τος 74/

1974, με το οποίο τροποποιήθηκαν οι σχετικές διατάξεις του Ν. Δ/τος 962/1971 (για τους δικαστικούς λειτουργούς), με **ταξ**

Ανεξάρτητα πάντως από όσα ειπείνανε παραπάνω θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι και η εκ μέρους του Υπουργού της Δικαιοσύνης άσκηση της εφέσεως με κατάθεση τηλεγραφήματος (σύμφωνα με όσα αναφέρονται παραπάνω υπό στοιχεία α και γ) έχει την έννοια άσκησεως της εφέσεως με έγγραφο, αφού και το αποστέλλομενο από τον Υπουργό της Δικαιοσύνης τηλεγράφημα έχει το χαρακτήρα δημοσίου εγγράφου, τούτο δε ακριβώς ενισχύει την ενταύθα υποστηριζόμενη άποψη ότι ο Υπουργός της Δικαιοσύνης συννόμως ασκεί την έφεση και με έγγραφο του απευθυνόμενο αρμοδίως.

Τέλος θα πρέπει να μνημονευθεί και το ότι από ετών πηρείται η πρακτική αυτή, της εκ μέρους δηλαδή του Υπουργού της Δικαιοσύνης άσκησεως της κατά τα άνω εφέσεως με έγγραφο του απευθυνόμενου αρμοδίως. Για όλους τους παραπάνω λόγους έχομε τη γνώμη ότι ο Υπουργός της Δικαιοσύνης όταν ασκεί έφεση κατ' απόφάσεων Πειθαρχικού Συμβουλίου που αφορά δικαστικούς υπαλλήλους, συννόμως ασκεί την έφεση και με έγγραφο του προς τον αρμόδιο Γραμματέα του Γραμματοποιείου Πειθαρχικού Συμβουλίου, τούτο δε κατά την ως άνω (στον αριθμό 1) διάταξη του άρθρου 107 παρ. 4 του Ν. Δ/τος 1025/1971 εφαρμόζεται αναλόγως και όταν ο Υπουργός της Δικαιοσύνης ασκεί έφεση κατ' πειθαρχικών αποφάσεων της ως άνω (στον αριθμό 1) μονόμελους πειθαρχικής δικαιοδοσίας, που αφορούν δικαστικούς υπαλλήλους. Αντίεπισημαίνεται ο Αντίεπισημαστής του Αρχείου Πάγου Γεώργιος Πλαγιανός.

Εξέθετο
186 § 4
του οποίου
προβλεπεται
μόνο ρητάς
ότι ο Υπουργός
της Δικαιοσύνης
μπορούσε
να ασκήσει
με έγγραφο
του την αιτιολογία
λήψεως της
πειθαρχικής
απόφασης.

Γεώργιος Πλαγιανός